

Matteo Mancuso

De rijzende ster het Bridge Guitar

komt naar Festival

Hij is dé gitarist van het moment. Matteo Mancuso oogst wereldwijd lof voor zijn waanzinnige innovatieve techniek. Hij combineert elementen van shred, jazz en klassiek in een complexe stijl die op sommige momenten bijna bovenmenselijk aandoet. Het is spektakel, maar het is ook rete-muzikaal. Tijd voor een interview én een workshop waarin we zijn technieken ontleden. En we gaan hem zien, zaterdag 1 juni op het Bridge Guitar Festival Eindhoven! tekst Ellie Rogers en Amit Sharma

Met Gitarist halen we Matteo Mancuso namelijk samen met Yamaha naar de Bridge Guitar Convention in Muziekgebouw Eindhoven voor een masterclass en het Bridge Guitar Festival programmeert zijn band ook nog eens 's avonds tijdens Bridge Around Town, op het Wilhelminaplein in Eindhoven. We zagen Matteo op de NAMM show, waar hij achteloos sessie na sessie speelde, solo of met passanten als Cory Wong. Allemaal even indrukwekkend, maar ook soepel en met een enorme historische bagage gespeeld.

Het Amerikaanse magazine Guitar World noemt hem 'The Man of the Hour'. De 27-jarige Siciliaan bracht afgelopen zomer zijn eerste album 'The Journey' uit en zal de eerste zijn om toe te geven dat zijn leven sindsdien op z'n kop staat. Hij wordt bewonderd door gitaristen als Al Di Meola, Joe Bonamassa en Tosin Abasi, en Steve Vai verklaarde dat de toekomst van de elektrische gitaar bij Matteo in goede handen is. Onlangs was Matteo te gast in de videostudio van Rick Beato. De YouTube-video bereikte in één maand tijd 1,9 miljoen views.

En hoewel het zijn vingervlugge techniek is die ongetwijfeld verantwoordelijk is voor veel van die onver-

getelijke eerste indrukken, is het zijn pure muzikaliteit die zijn debuutalbum van begin tot eind zo'n opwindende luisterervaring maakt. Er zijn momenten van ongelofelijke virtuositeit die doen denken aan het jazzfusionspel van Guthrie Govan en Greg Howe, maar er is ook de melodieuze gratie die je zou kunnen associëren met Eric Johnson en Pat Metheny. In die zin is de in Palermo geboren Yamaha-endorser het totaal-

snarige akoestische gitaren speelde.

"Ik ben begonnen met elektrisch spelen omdat ik eigenlijk niet zo geïnteresseerd was in klassiek", zegt Matteo met een nerveus lachje. "Toen ik jong was zag ik mijn vader altijd akoestisch klassiek spelen. Ik ging elektrisch spelen zonder plectrum omdat ik dacht dat je zo moest spelen. Toen ik begon, hield ik niet echt van jazz. Mijn vader hielp me meer als luisteraar dan als

"Elke song leert je iets over de drie basisbegrippen van muziek: melodie, harmonie en ritme - nuttig en leuk"

pakket. En we staan nog maar aan het begin van zijn reis.

Django Reinhardt

Matteo Mancuso raakte in eerste instantie gebiologeerd door het spel van Jimi Hendrix, Ritchie Blackmore en Jimmy Page. Zijn klassieke technieken heeft hij echter door toeval meegereggen; het resultaat van opgroeien met een vader als muzikant, die thuis vaak op nylon-

leraar. Hij liet me Django Reinhardt horen, die uiteindelijk een van mijn favoriete gitaristen werd, en ik ontdekte al snel dat veel moderne rockspelers ideeën ontleenden aan jazztradities. Alles was op een bepaalde manier met elkaar verbonden en zo mengde ik die invloeden uiteindelijk in mijn eigen stijl."

Wat was het in het spel van Reinhardt dat jou zo inspireerde?

"Het ging niet zozeer om de toonladders. Het was het gevoel van verhalen

vertellen in zijn solo's. Dat is wat ik eruit haalde. Hij kon kleine stukjes informatie nemen en er iets moois van maken, weet je? Als je zijn solo's analyseert, zijn er niet echt veel toonladders of akkoorden. Zijn leads zijn meestal heel eenvoudig, met wat arpeggio's. Er is niets speciaals aan de hand, maar hij had zo'n toon en touché."

Je was nog maar 16 jaar oud toen je je eerste video uploadde naar YouTube, een fingerstyle-cover van Racer X' Technical Difficulties, gespeeld op een Gibson SG.

"Ik ben nog steeds niet tevreden over het resultaat. Het geluid was slecht en het spel was niet zo goed. Maar op dat moment zat ik in een competitieve modus. Ik wilde dingen van anderen leren en laten zien dat ik het kon. *Technical Difficulties* voelde als een grote uitdaging, vooral omdat ik alleen mijn vingers gebruikte."

Hoeveel denk je na over theorie als je improviseert of solo's componeert?

"Ik concentreer me liever op de akkoorden dan op de toonladders. Een goede manier om ernaar te kijken is om je toonladders te harmoniseren. Neem een majeurtoonladder, bijvoorbeeld. Ik heb graag alle zeven modes beschikbaar en verdeel de hals in zeven verschillende posities. Als ik in A mineur speel, kan ik aan E mineur of C majeur denken. Ik probeer over alle trappen van de toonladder, van de toonsoort na te denken. Maar het wordt allemaal gereleateerd aan een akkoord; dat is heel belangrijk voor me."

Fingerstyle

Wat is de basis van je fingerstyle-techniek?

"Ik heb twee posities voor mijn rechterhand. De eerste is de appoggiato speelstijl, die je veel bij bassisten ziet, »

» dus met mijn duim op de pickup zodat ik drie vingers tot mijn beschikking heb - mijn pink gebruik ik niet. Daarnaast is er de klassieke gitaartechniek die ik gebruik voor arpeggio's of string-skipping, omdat je makkelijker van snaar tot snaar gaat als je je duim gebruikt. In elk geval is het 100% fingerstyle!”

Wat is je advies aan plectrum-gitaristen die met fingerstyle willen beginnen?

“Begin met hybrid-picking, een combinatie van plectrum en vingers. Een goed voorbeeld daarvan is Tom Quayle, een Britse gitarist die met plectrum speelt, maar voor sommige frases ook twee vingers van zijn rechterhand gebruikt. Veel moderne gitaristen passen die techniek toe en dat lijkt me een goed beginpunt. Daarna kun je eventueel je plectrum neerleggen en met je duim en wijsvinger gaan aanslaan.”

Welk effect heeft met je vingers spelen op je sound?

“Die wordt donkerder en krijgt een andere attack. Als je met drie vingers speelt, is elke noot in principe een opslag. De enige neerslag komt van je duim. Je kunt soms een andere vinger gebruiken om een andere sound te krijgen. Je duim klinkt krachtiger op de drie lage snaren, dus gebruik ik die daar graag; de drie dunne snaren speel ik met mijn vingers.

“Je nagels zijn een belangrijke factor. Ik speel met mijn nagels en die zijn niet al te lang. Speel je met je vingertoppen, dan is de sound niet duidelijk genoeg. Met je nagels krijg je meer definitie.”

Speel je met acrylnagels of met die van jezelf?

“Van allebei een beetje. Meestal gebruik ik gel-nagels; dat vind ik mooier dan acryl omdat acryl wat hard kan klinken, met een scherpe attack. Plus: gel lijkt meer op echte nagels. Voor mijn duim is de natuurlijke nagel genoeg omdat ik die toch niet veel gebruik vergeleken met de andere drie.”

Saaie oefeningen

Jazz kan een lastige muzieksoort zijn om mee te beginnen. Kun jij helpen de basis van jazz wat toegankelijker te maken?

“Ik concentreer me liever op akkoorden dan op toonladders”

“Als mensen aan jazz denken - met name gitaristen - dan denken ze aan theorie, toonladders en vreemde arpeggio's. Soms gaat het daar in jazz helemaal niet om; het hoeft niet altijd complex te zijn. Er zijn erg makkelijke jazzstukken, niet ingewikkelder dan een AC/DC-track. Misschien kun je het best beginnen door naar gitaristen te luisteren die er een beetje tussenin zitten. Het hoeft niet altijd Wes Montgomery of Barney Kessel te zijn, want die zijn wel erg traditioneel. Als rockgitarist

zou je kunnen starten met fusion-mannen als Scott Henderson, Frank Gambale of Allan Holdsworth omdat die ook een rockinvloed hebben, dus je hoort overeenkomsten met je eigen stijl.”

Hoe maak je van een pentatonisch lick een jazzlick?

“Dat kan op allerlei manieren en hangt af van de context. Wat ik heb geleerd is dat je alles kunt spelen wat je wilt zolang je maar op de juiste noot eindigt. Dan klinkt het goed. Ik gebruik graag chromatiek binnen de pentatonische toonladders. Er zijn veel patronen en oefeningen die je kunt doen, bijvoorbeeld om te leren hoe doorgangsnooten

werken, die altijd een halve toon hoger of lager zijn dan een toon uit de toonladder. Het belangrijkste is om op de juiste noot te eindigen en dat moet een akkoordtoon zijn op een sterk maatdeel.”

Hoe heb je geleerd de gitaarhals te visualiseren?

“Geloof me, ik ben nog lang niet uit geleerd! Het helpt me om niet in vingerzettingen van toonladders - *scale boxes* - te denken. Ik verdeel de hals liever in akkoordgrepen en laat me leiden door de vorm van het akkoord. Ik weet welke tonen belangrijk zijn omdat ik het akkoord voor me zie terwijl ik speel. Daaromheen moet ik dan de andere noten van de bijbehorende toonladder leren. Als ik bijvoorbeeld over een maj7-akkoord soleer, weet ik wat de vier akkoordtonen zijn en ook dat ik daar altijd terecht kan. Om een toonlader te bouwen, hoef ik dan alleen nog maar drie andere tonen toe te voegen. Tijdens het spelen denk ik voortdurend aan die drie tonen en zo kom ik op de juiste tonen voor die context. In elk geval probeer ik niet modaal te denken. Als ik bijvoorbeeld over een gealtereerd G7 akkoord speel, wil ik niet aan de superlocrische toonladder denken: daar is geen tijd voor als je improviseert. In die situatie maak ik gebruik van wat ik weet en waar mijn vingers aan gewend

zijn. Dus in plaats van superlocrisch denk ik aan A, melodisch mineur; die bestaat uit dezelfde tonen en ik ben daar veel meer vertrouwd mee dan met superlocrisch.”

Hoe ziet een gemiddelde oefensessie van jou eruit?

“Ik probeer elke dag te spelen en nieuwe licks te verzinnen. Of, als ik een song hoor die ik goed vind, probeer ik die te leren. Ik ben aan de luie kant en heb geen specifieke, vaste routine om te oefenen, waarbij ik bijvoorbeeld eerst een uur toonladders oefen en dan een uur arpeggio's. Dat vind ik saai. Volgens mij kun je beter songs leren. Je vindt in songs heel veel dingen waar je een betere muzikant van wordt. Elke song leert je iets over de drie basisbegrippen van muziek: melodie, harmonie en ritme. Die kun je ook los van elkaar bestuderen, maar in een song komt dat allemaal samen. Dat is nuttiger en bovendien veel leuker.”

Digitaal is betrouwbaarder

Je klinkt altijd gecontroleerd, zelfs in een rockcontext. Welke apparatuur helpt je daarbij?

“Ik ben een groot fan van digitale amp-modeling. In tegenstelling tot veel andere gitaristen speel ik live niet graag over buizenversterkers. Digitaal is gewoon

Matteo Mancuso op het Bridge Guitar Festival Eindhoven

Zaterdag 1 juni overdag: **masterclass** op de Bridge Guitar Convention, Muziekgebouw Eindhoven (tickets voor gitaarbeurs en alle masterclasses en workshops € 12,50) Zaterdag 1 juni, 20.00 uur **concert** op Bridge Around Town, Wilhelminaplein (gratis toegang)

betrouwbaarder. Zelfs in de studio had ik al snel door dat alle moeite die je moet doen om versterkers goed op te nemen niet aan mij besteed is. Dus was amp-modeling de ideale keuze. Meestal speel ik over een Line 6 Helix en dat is zowel live als in de studio. Soms gebruik ik ook plug-ins van Universal Audio.”

Je hebt het grootste deel van je album opgenomen met een Yamaha Revstar Custom voorzien van Lollar Imperial humbuckers. Wat is het aan die gitaar en die pickups dat je aanspreekt?

Het is mijn go-to gitaar voor alles. Hij klinkt geweldig en is zeer betrouwbaar. Om eerlijk te zijn waren de Lollar pickups al gemonteerd toen ik de gitaar kreeg; ik ben niet zo'n nerd als het op elementen aankomt. Ik vond het geluid gewoon goed en hoefde ze niet te vervangen. Maar op de NAMM show zag ik wel een set die ik ongelooflijk goed vond klinken, de PAF 59's van DiMarzio. Ik wil niet veel output van mijn hals-pickup omdat ik hem alleen gebruik voor cleane geluiden. Ik gebruik hem niet voor vervormde klanken omdat het

te modderig en donker is; ik gebruik alleen het brucelement voor overstuurde klanken. Die DiMarzio leek echt goed te werken. Het is een pickup waar ik geïnteresseerd in ben.”

Hoe stel je je Revstar af?

“Meestal speel ik op .010-snaren. De actie is niet zo laag omdat ik niet van bijgeluiden houd; dat maakt het spelen moeilijker, maar dat heb ik graag over voor een goede sound. Mijn Revstar is het prototype van mijn signaturemodel dat binnenkort uitkomt.”

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

AUDIO Audiovoorbeelden bij de workshop op de volgende pagina
VIDEO Rick Beato - The Matteo Mancuso Interview: The World's Greatest Guitarist?
VIDEO Matteo Mancuso solo - The Great Wall - DriftLab
VIDEO NAMM 2024 sessies
VIDEO Samba Party - Live in Studio - Matteo Mancuso - Riccardo Oliva - Gianluca Pellerito
VIDEO Matteo Mancuso: Allan Holdsworth - Fred
VIDEO Doorbraakvideo The Chicken
SPOTIFY Matteo Mancuso - "The Journey"

GITARIST.NL

Matteo Mancuso stijl en techniek

1 Arpeggio-groove in de stijl van Matteo

♩ = 180

B F#

speel 4 keer

laat doorklinken -----

p i m a p i m a a m i m i

Hier bestuderen we de fingerstyle-arpeggiotechniek van Matteo. Pluk de vijfde snaar met je duim en de andere snaren met je drie vingers, één vinger per snaar. Houd het ritme strak door ervoor te zorgen dat de rusten even lang zijn als de noten.

2 Chromatische lick

♩ = 120

E⁹

speel 4 keer

i a m i p i p i p i

Deze lick is een combinatie van E mixolydisch en de bluestoonladder, inclusief een paar chromatische doorgangsnoten die zo karakteristiek zijn voor Matteo's jazz/blues-shredstijl. Bestudeer de vingerzetting onder de tabulatuur en gebruik die als uitgangspunt. Mocht je een andere vingerzetting comfortabel vinden, ga daar dan voor.

3 Tapping-idee

♩ = 130

Gm¹¹

speel 4 keer

Deze lick staat in G mineur (G A B, C D E, F) en wordt gespeeld met tapping en string-skipping om interessante, grote intervallen te creëren. Oefen elke hand eerst apart van elkaar voor je ze combineert voor de complete lick. Matteo bindt vaak de snaren af bij de topkam om zijn licks extra clean te laten klinken.

4 Meer arpeggio's

♩ = 110

B^bmaj7 Fm7 B^b13

E^bmaj7 A^b7 B^bmaj7

p i m i m a m i m i m i p i a p i a p i a p i a m i m

i m i m i a m i p a m i p a m i p a m i p a m i m i

Op Jam Track Central vind je Matteo Mancuso's videocursus Next Level Fingerstyle. Daaruit komt deze arpeggio. We beginnen in B_b majeur, waarna een II-V-I beweging ons naar E_b majeur brengt. Het meeste is diatonisch (binnen de toonsoort), maar Matteo speelt een E_b majeur arpeggio (tritonus-substitutie) over B_b13. Tot slot is er een op een sequens gebaseerde lijn in A_b lydisch dominant (A_b-B_b-C-D-E_b-F-G_b).